

ТЕМА 4. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД УПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ ДЕМОКРАТІЇ

- 1. Бельгія. Франція. Японія. Великобританія.**
- 2. Концепція автоматизації урядового діловодства та безпаперового обігу документів**
- 3. Штучний інтелект та електронний уряд**

Бельгія. Поняття «електронна демократія» стосується зв'язку між інформаційними технологіями та комунікацією (ІКТ) і демократією. Природа цього відношення є предметом значних дискусій, оскільки сама демократія є концепцією, яка включає різні нормативні точки зору з багатьох дисциплін - гуманітарних і соціальних наук. Крім того, концепції ролі технологій у суспільстві охоплюють широкий теоретичний спектр, який коливається між функціоналізмом і конструктивізмом. В одному випадку техніка постає лише як інструмент на службі електронної демократії, в іншому вона лежить у самій основі можливого перевизначення суспільних відносин. Така дискусія спочатку пережила оптимістичну фазу, інтерактивні технології якої були задумані як засіб реалізації прямої та непрямой демократії через організацію постійних референдумів. Вважається, що характеристики Інтернету – швидкість, інтерактивність – сприяють збільшенню участі у політичному житті (Dutton, 1992). Такі надії на демократичний потенціал нової технології не є новими і раніше супроводжували розвиток інших засобів зв'язку, таких як радіо, телебачення, кабельні мережі чи навіть телефон (Couldry, 2012). Після першої фази, сліди якої майже не залишилися сьогодні, за винятком частого просування принципу прозорості в управлінні державними справами, послідує більш реалістична фаза, під час якої демократизаційний потенціал технологій буде сильно релятивізований (Марголіс і Резнік, 2000), вони можуть мати вплив на демократичне життя та залучення громадян. Перш за все, форми участі, які стали можливими завдяки інформаційно-комунікаційним технологіям, розглядаються як такі, що мають замінити традиційні політичні практики (Rodotà, 1999). У цьому сенсі «електронна демократія» постає як варіант демократії участі. З середини 1990-х політичні актори почали розвивати можливості інформаційно-комунікаційних технологій у державному секторі, розкривати різні значення «електронної демократії», в рамках якої участь громадян у різних формах електронного врядування. Спочатку «електронна демократія» обмежувалася лише електронним голосуванням, але згодом стала предметом перегляду метаданих, цитат і подібних документів, наданих Archive Ouverte en Sciences de l' Information and Communication, що розглядається як використання цифрових мереж для полегшення адміністративних процедур (Шейн, 2012), що, таким чином, призводить до появи суб'єкта як користувача державних послуг.

Франція. У Франції ідея «відкритого уряду» не була сприйнята, її було зведено до необхідності, визнаної урядами, розвивати та сприяти відкриттю

публічних даних або надавати отримані дані державним адміністраціям, які раніше зберігалися на їхніх комп'ютерах, в інших форматах, а зараз стали полегшувати їх обмін та повторне використання. Концепція зі змінними кордонами найчастіше розглядається як синонім кібердемократії, віртуальної демократії, цифрової демократії чи навіть теледемократії. Термін «електронна демократія», перекладений французькою мовою, збігається з такими термінами, як електронний уряд, електронна участь (Margolis, 2012) або відкритий уряд. У всіх випадках йдеться про політичну участь, значення та зміст якої розглядається в числових проявах, які виявляються змінними. Дослівний переклад «електронної демократії» справді показує різноманітність практик, до яких відносяться англосаксонські терміни. Наприклад, Ендрю Чедвік вважає, що аналіз ролі Інтернету у зміцненні соціальної згуртованості, політичного обговорення та політичної участі підпадає під аналіз «електронної демократії» (Chadwick, 2006). Це, безсумнівно, відкриває широке поле для рефлексії, яка здатна мобілізувати концепції публічної сфери чи соціального капіталу.

З іншого боку, у Франції більшість робіт зосереджена більше на стосунках між громадянами та політичними лідерами та на самих демократичних процесах. Як зазначає Тьєррі Ведель, три основні питання, які привертають увагу електронного уряду та електронної демократії: 1) інформація для громадян; 2) диспут і дискусія; 3) обговорення та публічне прийняття рішень (Ведель, 2003). Тим не менш, останні технічні розробки – зокрема, цифрові соціальні мережі та Web 2.0 призвели до переосмислення змісту та меж поняття «електронної демократії», оскільки можливості індивідів для вираження думок значно зросли.

Таким чином, поняття «електронна демократія» широко стосується ідеї розвитку політичної участі у цифрових мережах, обміну громадянами один з одним та з їхніми представниками. Ця деномінація об'єднує різноманітні практики, за допомогою яких політичні лідери та державні інституції стверджують, що хочуть просувати різні виміри демократичного процесу, а також усі дії та політичні слова громадян, які не обмежені державною владою, мобілізуючи ІКТ (Войчик, 2011). Таким чином, дискурс рухається до рефлексії, яка тепер включає різноманітність форм онлайн-мовлення, які сприяють зміні конфігурації традиційного публічного простору (Cardon, 2010).

«Електронна демократія» та участь громадян виступають як суб'єкти політики у контексті розширення їх прав. Крім того, політична участь громадян є центральним аспектом «електронної демократії», але суперечки щодо її змісту залишаються постійними, особливо тому, що концепція політичної участі була предметом майже безперервного розширення з моменту свого виникнення (Ван Дет, 2001). Деякі автори дискваліфікують політичну участь, якщо вона базується на соціальних мережах. Schlozman et al. (2010) вважають, що Facebook – це простір, де можна обговорювати політику серед друзів, а не місце, де відбуваються організовані політичні зусилля, спрямовані на прямий вплив на державну владу. Інші виступають за широке визначення політичної участі, коли воно ґрунтується на цифрових способах вираження чи дій. Наприклад, Моннойєр-Сміт мобілізує роботи з культурології, щоб

запропонувати розгортання участі у контексті формування цифрової культури. Відстоюючи ширше значення участі, звільненого від поля активізму, авторка розглядає участь як важливий компонент будь-якої форми посередництва в цифровому суспільстві (Monnoyer-Smith, 2011). Michael J. Jensen et al. (2012) вважають, що існуючі способи участі офлайн (контакти, петиції, пожертвування, покупка) можна здійснювати онлайн, але, перш за все, цифрові медіа дозволили створити нові способи політичної участі, яких раніше не існувало. При цьому ставиться під сумнів саме поняття «політики», так як інституційні арени, здається, покинуті на користь просторів цифрової комунікабельності, об'єднаних політичними словами, а іноді й діями.

3. Японія. Платформа державних послуг к Японії розробляє та буде ефективною та зручною системою електронного уряду для підвищення ефективності, у результаті чого електронний уряд та електронні муніципалітети неухильно розвиваються. Стратегія електронної Японії була порушена у Спеціальному випуску електронного уряду, реалізованого як GPKI, у якому було зазначено, що Японія формує: 1) суспільство, в якому всі громадяни можуть мати переваги ІТ; 2) суспільство, яке зміцнює міжнародну конкурентоспроможність промисловості; 3) суспільство, що реалізує комфортний та благополучний спосіб життя, та місцеві спільноти, унікальні та повні життєвих сил; 4) суспільство, в якому міжнародний внесок вноситься у створення суспільства інформаційних та телекомунікаційних мереж у глобальному масштабі; 5) знаходиться в процесі стати найпередовішою ІТ-державою у світі протягом п'яти років. У 2002 фінансовому році міністерства та відомства центрального уряду практично готові були до оцифрування, а місцеві органи влади активно проводять заходи та демонстраційні експерименти з оцифрування. Крім того, наслідки поширення широкосмугових ліній є однією з основних цілей стратегії електронної Японії, оцифрування уряду розглядається як хвильовий ефект, націлений на те, щоб: 1) створювати нові робочі місця; 2) прагнути стати найпередовішою ІТ-державою у світі; 3) вижити у глобальній конкуренції за рахунок цифровізації, щоб повільність державного сектору не заважала швидкості приватного бізнесу за рахунок розвитку концепції електронного уряду.

Основними цілями програми e-Japan 2002 є концентроване та всебічне впровадження ІТ-заходів, які позначені як наступні п'ять пріоритетних напрямів: 1) сприяння поширенню високошвидкісного та надшвидкісного Інтернету (конкурентна політика); 2) інформатизація освіти та посилення розвитку людських ресурсів - «План розвитку ІТ-персоналу»; 3) поліпшення мережевого контенту; 4) постійне просування електронного уряду та електронних муніципалітетів; 5) зміцнення міжнародних зусиль.

Просуваючи цей план, Японія здійснила рішуче проведення соціально-економічних структурних реформ. Другою частиною програми планування розвитку людських ресурсів у сфері ІТ є розвиток людських ресурсів. Високошвидкісний Інтернет поширювався на освітні заклади, у результаті чого здійснювалися ІТ-операції та створення контенту: 1) інформатизація шкільної

освіти та ін.; 2) високошвидкісний та надшвидкісний шкільний Інтернет; 3) поліпшення змісту освіти; 4) подальше підвищення кваліфікації вчителів у галузі інформаційних технологій; 5) надання можливостей для навчання в галузі ІТ підвищення інформаційної грамотності громадян та сприяння розвитку професійних здібностей у галузі ІТ; 6) розвиток творчих людських ресурсів з цифровими знаннями чи навичками; 7) підготовка просунутих ІТ-інженерів; 8) електронне навчання (дистанційне навчання)

У січні 2001 року була прийнята «Стратегія електронної Японії» з метою «зробити Японію найпередовішою ІТ-державою у світі протягом п'яти років». Розвиток концепції розпочався з січня 1997 року і в даний час використовується для зв'язку між міністерствами та відомствами, такими як електронна пошта та система електронного обміну документами, як центр електронного уряду. Комплексна загальнонаціональна адміністративна мережа з'єднує більше 3000 місцевих органів влади, поєднує префектури та муніципалітети. Як основа електронних муніципалітетів, концепція сприяє інформатизації та вдосконаленню діяльності кожного муніципалітету за рахунок з'єднання з глобальною мережею та обміну інформацією з місцевими органами влади. Електронний уряд відноситься до цифровізації центральних міністерств та відомств, базова структура якого була сформульована у 1999 році як Проєкт тисячоліття, а будівництво інфраструктури завершено у 2003 році. Кожне міністерство та відомство створило власну систему органів сертифікації міністерств - загальнодержавної інфраструктури сертифікації. Стала розвиватися концепція безпаперових адміністративних процедур від приватного сектора до уряду та від уряду до приватного сектору з використанням Інтернету. Формування електронного уряду вже практично завершено і набуло стадії експлуатації, який отримав назву «суперелектронний уряд», у контексті якого діяло загальне вікно для електронного уряду.

Електронне самоврядування полягає в оцифруванні роботи місцевого самоврядування. Електронне голосування, електронні торги тощо заздалегідь проводяться для місцевих органів влади, позначених як зразки по всій країні. Різні додатки та повідомлення розвиваються як комп'ютеризовані системи, щоб широке коло громадян могло отримувати ці послуги. Серед оцифрування органів місцевого самоврядування електронний додаток став однією з послуг, яка визначилася як точка контакту для мешканців та пов'язаних із ними підприємств. У більшості випадків мешканці змогли вже відчувати оцифрування органів місцевого самоврядування через електронні програми.

Існує також консорціум з просування електронних додатків, який просуває стандартизацію пов'язаних технологій для реалізації електронних додатків. Відповідно до оцифрування державного управління Закон про базовий реєстр мешканців був частково переглянутий для оцифрування, який може використовуватися міністерствами та відомствами центрального уряду та місцевими органами влади по всій країні. У Японії це почалося зі створення в 1994 році Штабу з просування передового інформаційно-телекомунікаційного суспільства та розробки плану просування адміністративної інформації, за яким було прийнято Основний закон про формування передового інформаційно-

телекомунікаційного мережевого суспільства (ІТ). Базова ІТ-стратегія (пізніше Стратегія електронної Японії), яка була створена в 2001 році, зробила реалізацію електронного уряду одним із пріоритетних питань політики. У 2018 році уряд Японії ухвалив рішення Кабінету міністрів «План дій цифрового уряду». «Цифровий уряд» визначається як «стан, у якому всі верстви, пов'язані з електронним урядом, такі як послуги, платформи та управління, перетворені на форму, що відповідає цифровому суспільству. Він виступав за реалізацію комплексних процедур із використанням цифрових технологій. Кабінет Йосіхіде Суга, який був відкритий у вересні 2020 року, прийняв рішення про створення Цифрового агентства щодо прискорення та зміцнення зусиль з реалізації цифрового уряду. Сайт-портал, керований Бюро адміністративного управління Міністерства внутрішніх справ та зв'язку, під назвою «e-Gov» (E-Gov, e-gov.go.jp), в даний час керується Цифровим агентством [8].

США. У Сполучених Штатах надання доступу до урядової інформації через Інтернет було включено до ініціативи адміністрації Клінтона, а Закон про усунення урядової документації було сформульовано для заохочення використання електронних файлів та електронних підписів. до 2003 року. У концепції НДІ безпосередньо згадується оцифрування процедур податкових декларацій, скасування паперової підготовки документів та використання ЕОД у державних закупівлях. Крім того, на основі ініціативи «електронний уряд» плану електронного уряду відкрито офіційний веб-сайт «FirstGov», на якому агрегується вся інформація, що надається в режимі онлайн федеральним урядом. Зовсім недавно такі ініціативи, знайшли своє розгортання у **Сполучених Штатах**, зокрема у програмі «Прозорість і відкритий уряд» (TOG), яку здійснював перший американський уряд Барака Обами, яку пов'язують із необхідністю притягнення представників до відповідальності за свої дії. Ці програми одночасно сприяли участі громадян з метою підвищення ефективності та якості рішень, щоб рішення ґрунтувалися на широко поширених у суспільстві знаннях, а не виключно на досвіді вищих державних службовців.

4. Великобританія. У квітні 1999 року Сполучене Королівство сформулювало Модернізуючий уряд з метою оцифрування всіх адміністративних процедур. В 1999 системи всіх державних установ були інтегровані в GSI (Government Secure Intranet), сприяючи зв'язку з місцевими органами влади та медичними установами. Метою було оцифрувати нові офіційні документи до 2004 р., оцифрувати 90% процедур державних закупівель до 2000 р. і оцифрувати всі адміністративні процедури до 2005 року.

5. Сінгапур. У Сінгапурі Connected Government просуває використання адміністративної інформації для створення інтелектуального острова. Побудова електронної демократії терміново потребує правових норм та інституційних гарантій з боку уряду. Інформаційні та комунікаційні технології забезпечують технічну підтримку електронної демократії, але технологія не є кінцевою метою і не є всемогутньою. Уряд повинен серйозно включити побудову електронного уряду та розвиток електронної демократії в коло правової

системи, зміцнити побудову інформаційних законів і систем, пов'язаних з Інтернетом, запровадити мережеве законодавство та системні інновації, а також обмежити мережу свободи, захисту приватного життя, мережевої етики та прав інтелектуальної власності тощо. Для цього слід захищати розвиток правових форумів, заохочувати створення легальних політичних блогів, забезпечувати ефективність і силу громадського дискурсу, підтримувати виживання та розвиток самих мережевих груп і налагоджувати різноманітні соціальні відносини, які виникають в Інтернеті, щоб вони йшли у напрямку, який є корисним для соціальної політики, прогресу та відповідає шляху розвитку всього людства. Тільки так громадяни зможуть справді користуватися своїми демократичними правами та свободою інформації. Це не лише неминучі вимоги розвитку демократії, а й втілення та гарантія демократії, а також неминучі вимоги правового суспільства.

2. Концепція автоматизації урядового діловодства та безпаперового обігу документів

Хоча цифрові технології широко використовуються в організаціях, вони, як і раніше, постійно і швидко оновлюються. Однак цифровізація – це не просто впровадження «великої кількості технологій». Перехід на цифрові технології важливий, тому що він дозволяє організаціям розробляти нові ідеї та підходи до переосмислення своєї ролі в екосистемі. Тому технологія не є кінцевою метою. Переходячи на цифрові технології, організації можуть почати створювати нові ланцюжки створення вартості та формувати досвід, що поєднують співпрацю, взаємодію, стійкість та прибутковість. Керівники повинні дізнатися про переваги електронного документообігу та про те, як оптимізувати процеси для плавного переходу до безпаперового документообігу.

Керування документами – це процес або система збирання, відстеження та зберігання електронних версій паперових документів з використанням PDF-файлів, файлів обробки тексту та цифрових зображень. Часто у формі програмного забезпечення управління документами допомагає організаціям відмовитися від традиційних паперових процесів та робочих процесів із фізичними документами, таких як картотечні шафи, на користь більш ефективних методів, таких як SharePoint Online, які оптимізують витрати та економлять гроші та час працівників.

Цифрова трансформація - це безперервний процес, і багато організацій вже пройшли певний етап. До спалаху нової коронної епідемії цифрова трансформація багатьох організацій та установ йшла стійкими темпами, а раптовий спалах нової коронної епідемії прискорив переваги цифрового документообігу. У міру того, як організації прискорюють ініціативи з цифрової трансформації безпаперової системи, система для зберігання, організації та управління сотнями, тисячами, а іноді й мільйонами електронних документів необхідна, щоб уникнути безладу або втрати даних.

Оцифрування документів спрощує пошук та вилучення документів, дозволяючи керівникам зосередитися на завданнях, щоб заощадити

дорогоцінний час. Управління документами забезпечує повну історію документів, допомагаючи контролювати всі процеси, описує всі переходи та зміни, через які пройшов документ, даючи інформацію того, як документ прийшов до свого поточного стану і чому він виглядає саме так.. Можливість керувати доступом та правами на редагування за допомогою електронного управління документами підвищує безпеку та допомагає захистити конфіденційну інформацію.

Процес управління документами також може включати електронні підписи - безпечний, комп'ютеризований та юридичний метод заміни власноручних підписів. Електронний підпис – ще один важливий та вигідний спосіб відмовитися від паперових документів. Журнали аудиту дозволяють дізнатися, хто вносив зміни до документа на кожному етапі його еволюції, покращуючи контроль якості. Платформа Nitro Productivity Platform інтегрується з сайтами SharePoint, Azure IP або iManage, зберігаючи всі документи в одному місці та забезпечуючи наскрізну функціональність електронного підпису.

За допомогою цього простого інструменту організації підвищують свою продуктивність за рахунок оптимізації процесів та усунення проблем дублювання записів у кількох місцях. Не дивно, що програми та інструменти, такі як Intelligent Document Processing (IDP), які роблять обробку документів швидше, простіше та економічніше, очолюють список обов'язкових цифрових технологій. Але зі зростанням кількості неструктурованих даних зростають і інновації в інтелектуальній обробці документів. Незважаючи на свою нещодавню популярність у технологічній галузі, технології, що лежать в основі інтелектуальної обробки документів, не зовсім нові. Великі гіганти органічно інтегрують програмне забезпечення для інтелектуальної обробки документів у ширші програмні пропозиції, такі як гіперавтоматизація та автоматизація бізнес-процесів (BPA). З такою кількістю варіантів використання IDP переваги інтелектуальної обробки документів є безмежними.

Майбутнє інтелектуальної обробки документів – це захоплююча технологічна галузь із безмежними можливостями. Протягом наступних кількох років можна очікувати величезного прогресу у тому, як обробляються великі обсяги інформації, що міститься у документах. Можна назвати п'ять тенденцій, які визначають майбутнє інновацій у галузі інтелектуальної обробки документів.

1. Документи краще вписуються у робочі процеси. Кінцевою метою будь-якої організації, що вивчає можливості автоматизації, подальшої інтеграції даних та документів у точно налаштовані робочі процеси. Замість того, щоб просто подати запит або відправити його на наступний рівень для затвердження, інформація надходить до процесів у вигляді даних, яка запускає завдання робочого процесу.

2. Розвиток бізнесу та залучення нових клієнтів призводять до різкого збільшення вхідних документів. З посиленням акценту на цифрову трансформацію попит на інструменти, які можуть ефективно та точно обробляти великі обсяги документів, зростатиме. Це добре для організацій, що

використовують PDN: чим більше інформації, тим краще пакет навчання. Приплив документів у поєднанні з людським введенням продовжуватиме підвищувати точність моделей машинного навчання. Доступ до великої кількості зразків стане новим золотим стандартом, цінним активом, а його постачальники зможуть використовувати для залучення нових клієнтів.

3. Моделі машинного навчання працюють з новими формами медіа. Всі документи за своєю природою паперові, але суспільство накопичує неструктуровані дані більше, ніж будь-коли. Цей тип даних включає все, що не слідує строгому шаблону: фонові технології, що оцінює письмову та усну мову, називається обробкою природної мови (NLP). НЛП - це область штучного інтелекту, метою якого є допомога машинам у розумінні та обробці особливостей людської мови. З розвитком обробки природної мови керівники зможуть очікувати появи більш складних інструментів обробки документів, здатних розуміти зміст тексту, що обробляється ними, а не тільки структуру документа. Це дозволить використовувати нові програми, такі як автоматичне узагальнення, переклад, відповіді на запитання.

4. Підвищена точність. Великі мовні моделі (такі як ChatGPT) дозволяють комп'ютерам розширювати ситуаційну обізнаність, підвищити точність та включити нові генеративні функції штучного інтелекту, такі як створення тексту чи зображень.

5. Майбутнє інтелектуальної обробки документів можливостей має великий потенціал для організацій, які зможуть оптимізувати процеси, скоротити витрати і підвищити свою здатність приймати обґрунтовані рішення.

Впровадження автоматизації допомагає посилити процес ухвалення рішень завдяки точності, об'єктивності та цінності інформації. Необхідно підвищити рівень автоматизації урядового діловодства, застосувати управління знаннями до електронного урядування та популяризувати використання електронних систем, таких як обмін електронними документами, система підтримки аналізу прийняття державних рішень та звітність зведених статистичних даних. Необхідно також зміцнення побудови локальної мережі в уряді, інтеграція інформаційних ресурсів, забезпечення спільного використання та співпраці різних державних відомств, що надає різноманітні послуги для громадян, як-от пошук інформації, електронне оподаткування, електронні запрошення, створення форумів із питань уряду, щоб полегшити консультації та спілкування між урядом і громадянами.

3. Штучний інтелект та електронний уряд

Штучний інтелект та електронний уряд можуть відігравати важливу роль у покращенні доступу до інформації в цифровому світі. Допомога у подоланні цифрового розриву шляхом надання громадянам індивідуальної, доступної інформації може також забезпечити підвищення ефективності послуг та надати громадянам практично миттєвий доступ до інформації та послуг державного сектору; водночас оцифрування державних послуг може підвищити прозорість та доступність їх інформації.

Однак ці події також порушують питання про основні права громадян та про те, як державні установи можуть використовувати ІІ та електронний уряд

етичним чином. Оскільки штучний інтелект використовує дані громадян, як нам слід захищати конфіденційність громадян? Водночас штучний інтелект може вирішувати, до якої інформації ми отримуємо доступ і на підставі якихось етичних принципів?

Міжнародний день загального доступу до інформації (IDUAI) 2022 року стане можливістю ініціювати дискусії щодо електронного уряду та штучного інтелекту з метою забезпечення права на доступ до інформації. Відповідно до теми цього року дискусії будуть зосереджені на перевагах та ризиках електронного уряду та штучного інтелекту. Обговорення також включатиме відповідні практичні інструменти та передовий досвід з урахуванням керівництва з інформаційної політики державного сектору та декларації, що підтверджує право на інформацію у контексті принципів належного управління. Програма «Інформація для всіх»

Програма «Інформація для всіх» (ПДВ) — міжурядова програма, започаткована ЮНЕСКО у 2000 році. Завдяки цьому плану уряду всього світу сповнені рішучості скористатися новими можливостями інформаційного століття, покращити доступ до інформації та побудувати справедливе суспільство.

Поінформовані громадяни можуть приймати обґрунтовані рішення, наприклад, під час голосування. Тільки коли громадяни зрозуміють, як керує уряд, вони зможуть притягнути уряд до відповідальності за свої рішення та дії. Інформація – це сила. Отже, загальний доступ до інформації є наріжним каменем здорового і інклюзивного суспільства знань.

Загальний доступ до інформації означає, що кожен має право шукати, отримувати та розповсюджувати інформацію. Це право є невід'ємною частиною права на свободу вираження поглядів. Засоби масової інформації відіграють життєво важливу роль в інформуванні громадськості про проблеми, які її цікавлять, але також покладаються на здатність шукати та отримувати інформацію. Таким чином, право на загальний доступ до інформації також пов'язане з правом на свободу преси.

17 листопада 2015 року ЮНЕСКО оголосила 28 вересня Міжнародним днем загального доступу до інформації. Зважаючи на те, що деякі організації громадянського суспільства та урядові установи по всьому світу прийняли та відзначили цей міжнародний день, Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй також ухвалила резолюцію щодо встановлення 28 вересня Міжнародного дня загального доступу до інформації.

Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури (ЮНЕСКО) та її міжурядові програми, а саме Міжнародна програма розвитку комунікацій та інформації для всіх, надають платформу та рамки для участі всіх зацікавлених сторін у політиці та міжнародному обговоренні норм. Обидві програми також створюють сприятливе середовище для доступу до інформації за допомогою проєктів, спрямованих на зміцнення відкритої науки, багатомовності, ІКТ для людей з обмеженими можливостями та маргіналізованих груп, а також медійної та інформаційної грамотності.

Право знати – право людини

Міжвідомча робоча група, підтримувана ЮНЕСКО, Африканським союзом та іншими організаціями, «Африканська платформа доступу до інформації», визнає, що право на інформацію є не лише правом людини, а й основним для розвитку. У декларації 2011 року Африканська платформа доступу до інформації запропонувала 14 ключових засад досягнення загального доступу до інформації. Ці принципи включають: максимальне розкриття всієї інформації від державних органів; обмеження винятків; та наглядові органи, що покладають на уряди та приватні підприємства відповідальність за свої дії. У своїй резолюції Генеральна Асамблея взяла до відома ці принципи і визнала, що вони можуть відіграти ключову роль у досягненні розвитку, демократії, рівності та надання державних послуг.